

๗

ชีวิตสมณะ

ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

เพื่อความไม่ประมาทในการใช้กายมนุษย์หายาบ ก็ต้องทำให้ถูกวัตถุประสงค์ของชีวิต ตามที่พระอริยเจ้า บัณฑิต นักปราชญ์ เขาดำเนินชีวิตกัน มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นต้นบุญต้นแบบในการดำเนินชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายในสังสารวัฏ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว ผ่านชีวิตของการเวียนว่ายตายเกิดมามากพอแล้ว ฝึกฝนอบรมตนพัฒนากายวาจาใจมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นเกิดเป็นชนชั้นล่าง ชั้นกลาง หรือชั้นสูง แล้วก็สรุปสูตรชีวิตว่า เพศบรรพชิตประเสริฐที่สุด มีโอกาสมากกว่าในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง สามารถดับทุกข์ได้ พ้นทุกข์ได้ เพราะไม่มีเครื่องพันธนาการของชีวิตมากเท่ากับชีวิตของคฤหัสถ์ มีเครื่องพันธนาการชีวิตเพียงเล็กน้อย แค่อริหาร ๘ ที่จะคอยดูแลกายและใจ มีเป้าหมาย คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง

ชีวิตสมณะจึงเหมือนนกน้อยมีแต่ปีกและหางที่โฉบบิน
ไปในอากาศ คือ เป็นอิสระจากเครื่องพันธนาการของชีวิต
ไม่เหมือนชีวิตคฤหัสถ์ มีเวลาที่เหลื่อมมาทำความเพียร ฝึกใจ
ให้หยุดให้นิ่งอย่างเดียว เพราะ **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”**

๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๐

สมณเพศ
(ฝึกตน)

